

ISTEN ÁTÖLELI A SZÍVEMET

A dolgok, amelyek egészen mostanáig az életemben történtek, nem emberi eszközökkel oldódtak meg, hanem Isten által. Ez az oka, hogy nem tudok felhagyni azzal, hogy kifejezzem, mennyire hálás vagyok Istennek. Elesett voltam és több hiányossággal küszködtem, mint bárki más, nem volt erőm vagy bölcsességem, hogy megoldjam a problémákat, amelyekkel szembe találgóztam. Mások rendelkeztek megfelelő bölcsességgel, tudással és más különböző képességekkel, de mivel én híján voltam az ilyen adottságoknak, csak Istenre nézhettem, és csak Őrá számíthattam.

Ahogy visszagondolok, abban az időben, mikor elkezdtem az evangéliumi munkát Jangpaliban, fiatal voltam, nem sokat tudtam, és nem voltak különlegesebb adottságaim. Szegény voltam és tudatlan, sokszor éheztem és fáztam. Állandóan nehézségek vettek körül. A bámulatos és csodálatos dolog az, hogy Isten mégis a szívemben volt. Bár szegény voltam, Isten megadta nekem, hogy a szívemben kitörhessek a nyomorból. Noha félelmet kelto helyzetek vettek körül, a szívem nem esett félelembe. Isten folyamatosan tartotta a szívemet, hogy Vele járjak. Így azután nem számított, milyen szörnyű helyzetek bukkantak fel, nem rémültem meg, és mikor nehézségek következtek az utamon, nem keletkezett zavar a szívemben.

Ebben az időben majdnem minden este találkoztunk a testvérekkel és a testvérnokkal. Mikor összejöttünk, dicséreteket énekeltünk, imádkoztunk, és megosztottuk a bizonyságainkat, hogyan munkálkodott Isten aznap az életünkben. Érezkelhettem a fényt, amely a testvérek és testvérnok szívében támadt. Gyorsan szaladt az idő éjjel 11 óráig, amint kezünkben a nyitott Bibliával az Igéről beszélgettünk. Sok olyan testvér és testvérnő volt, akik Guchang belvárosából illetve Jangpaliból jöttek. Így az összejövetel végén fogtuk a bicikliket, felültünk ketten vagy hárman egyre, és a belváros felé vettük az irányt, énekelve és beszélgetve az úton. A városba érve leraktuk az utasokat, és egyedül jöttem vissza Jangpaliba a sötétben. Minden alkalommal, örömmel és hálával volt tele a szívem az Úr előtt. Isten erejének köszönhetően, amely erósen megtartotta a szívemet, elégedett voltam azzal, hogy hirdettem az Evangéliumot és prédikáltam. Nem is nagyon volt idom másra.

Isten minden egyes alkalommal megnyugtatta a szívemet az Igével, mikor szenvedtem az éros éhezés miatt. Bár dühös és ijedt voltam, mikor a bunözok megfenyegettek,

hogy megölnek, a megnyugtató tudattal, hogy Isten mindig velem van, képes voltam kitörni a félelemből, a dühből és a fájdalomból. Mikor a nagy hidegben úgy éreztem, hogy a végén halálra fagyok, a halakra gondoltam, akik a befagyott pataokban, a jég alatt voltak. Az Úr teremtette azokat a halakat és engem egyaránt. Még a hal is életben marad a jéghideg vízben, anélkül, hogy megfagyna - így hát Isten nem fogja hagyni, hogy halálra fagyjak ezen a helyen. Ezért a szívem nem merült el a nehézségekben, hanem folyamatosan megmaradt a reményben és közösségben az Igével.

DUK-MAN LEE TESTVÉR

1965 nyarának eleje volt, azt hiszem. A gyülekezet egy 4000 négyszögöles területen feküdt egy folyó partján Jangpaliban, egy kis kúttal, padló helyett földdel és néhány székkal. Ebben az egyszeru gyülekezeti házban alakítottam ki egy kis lakóterületet magamnak.

Nyaranta olyan meleg volt a gyülekezeti házban, hogy nyitott ablakok mellett kellett szolgálnunk az alkalmakon. Egyik nap az esti összejövetelen prédikáltam, mikor egy fiatalember a folyó partján énekelt berúgva - még húsz méterre sem volt tőlünk. Hangosabb volt, mint én, és így a hangja zavarta a szolgálatot. Emellett egy kicsit ijeszto is volt.

A szolgálat befejezése után egyenesen odamentem hozzá. Régebben már találkoztam ezzel a fiatalemberrel: Duk-Man Lee-nek hívták, és eljött Dick York misszionárius egyik konferenciájára, Daeguba. Leültem és elkezdtem beszélni hozzá: "Testvér, te valóban újjászülettél? Hogy tud egy megváltott ember, egy olyan valaki, aki azt mondja, hogy hisz Jézusban, így cselekedni?" Ahogy beszéltem hozzá, csendben felállt, és egyetlen szó nélkül elment.

A következő estére azonban kijózanodott, tiszta ruhát vett fel, és felkeresett engem. Nem tudom pontosan, mirol volt szó, de egészen éjszakáig beszélgettünk, kezünkben a nyitott Bibliákkal, és elég meglepo módon, megváltozott a szíve. Attól kezdve minden nap eljött a gyülekezetbe, hallgatta az Igét, és megváltozott életet élt. A testvérünk volt, és egy családdá váltunk. Hálás voltam Istennek, ahogy változni láttam ot.

Duk-Man Lee testvérnek korán meghalt az édesapja és a nagybátyjával nőtt fel, később pedig összevissza csavargott, és belekeveredett a Haein-i gangbe. Azt gondoltam, hogy kényelmetlenül érezheti magát a nagybátyja házában, ezért megkértem, hogy jöjjön és lakjon a gyülekezeti házban velem együtt. Nagyon boldog volt, és attól a naptól kezdve ott élt a gyülekezetnél. Nagyon szinte és nemes szíve volt. Nagyon szerette Istent. Bár csak egy évvel voltam öregebb nála, mégis idosebb testvérnek hívott és követett engem. Nem volt semmim, Isten azonban mindig megsegített, megóvott és kiöntötte rám a kegyelmét. Mindannyian nagyon boldogok voltunk, amíg Duk-Man Lee testvér ott lakott a gyülekezetünkben. Sokféle módon segített nekünk. Ez a testvér teljes szívével szolgálta Istent és segített nekem.

Egy idő elteltével az egyik nap hozzám fordult és így szólt: "Testvér, el kell mennem Haeinbe, hogy hozzájussak néhány ruhámhoz. Mikor visszatért, odajött hozzám, és könnyes szemmel tett bizonyosságot, mennyire hálás Istennek. "Miközben eljöttem Haeinből Jangpaliba és megváltoztam az Igén keresztül, az alatt Haeinben a barátaim egy verekezés során megöltek egy embert. Mindegyikük a börtönben végezte. Ha ott lettem volna, én lettem volna az, akinek vezetnem kellett volna őket a gyilkosság közben, és én magam is a börtönben végeztem volna. Minden egyes alkalommal, mikor verekedtem, azt gondoltam magamban: 'Nincsenek szüleim, nincsen családom. Teljesen egyedül vagyok, ezért én fogom vezetni a ganget. Az sem baj, ha meghalok'. De Isten szeretett engem, így megadta számomra, hogy elkerüljem ezt a szituációt, és idejöjjenek megváltozni.

Ettől a pillanattól kezdve Duk-Man Lee testvér nem csak egyszerűen egy testvér volt. Ott maradt velem a gyülekezetnél, főzött, mosogatott, takarított és teljes szívvvel segített nekem. Hogy szolgálhat bárki egy olyan embert, mint én? Isten volt az, aki segített nekem, hogy ne legyek kimerült vagy magányos. Ez a testvér a testvért, a barátot és a családot is jelentette számomra. A nehéz időszakokban letérdeltünk és együtt imádkoztunk. Mikor nehéz helyzetek adódtak, ő megoldotta. Mikor elmentem hirdetni az Evangéliumot, eljött velem, együtt beszélgettünk az emberekkel és együtt énekeltük a dicséreteket. Sosem tudom elfelejteni a Duk-Man Lee testvérral töltött időszakot. Együtt éhezünk, mikor pedig volt étel, nem magunk ettük meg, hanem odaadtuk a másoknak. Mikor valamilyen nehéz feladat adódott, mind a ketten el akartuk végezni. Azután, hogy Duk-Man Lee testvér csatlakozott a gyülekezethez, Isten munkái

nagyobb erővel folytak, és több ember kezdett üdvösséget kapni. Mikor egyes testvérek és testvérnok megpróbáltatások közé kerültek, Duk-Man Lee megragadta a kezdeményezést, elment, felkereste őket, és közösségben volt velük. Valóban egy helyettesíthetetlen társ volt, aki sok erőt adott nekem.

ISTEN MEGVIGASZTALJA A SZEGÉNYEKET

Pál apostol azt mondta, hogy Isten vigaszt nyújt a szegényeknek. Ehhez hasonlóan, bár testben semmi sem volt, amiért boldog lehettem volna, Isten gondot viselt rólam, akinek különben el kellett volna vesznem a reménytelenségben. Bár Pál apostolt Filippiben megverték, és börtönbe vetették, a kezét és a lábát pedig megláncolták, a szíve nem merült el a kétségbeesésben. A mennyben járt, az élet fényes, arany folyójánál. Így képes volt a börtönben dicsérni az Urat és imádkozni. Hasonlóképpen, Isten nem változtatta meg a helyzetemet vagy a környezetemet, hanem a szívemet változtatta meg. Sokan kérdezik tolem: "Pásztor, egyáltalán hogyan tudtál felülkerekedni az éhségen és a nehézségeken?" Ám a meglepo dolog, ahogy visszagondolok a múltra az, hogy bár nem volt ennivalóm, idonként fáztam, és nehezek voltak a körülmények, a szívem nem veszett el a szegénységben vagy a nehézségekben. Isten tartott a karjaiban és vezetett kézen fogva. Így miközben nehézségeken mentem keresztül, képes voltam elkerülni azoknak a súlyát, és nem tudatosult bennem a fájdalom, a zuzavar vagy a nélkülözés. Képes voltam mindig hálás lenni és dicsérni az Urat.

Egyszer hallottam, ahogy a feleségem a testvérekkel és a testvérnokkal beszélget. Körben ültek, és a bizonyágát mesélte nekik arról, hogyan segített minket Isten a házasságkötésünket követo nehéz idoszakban. Miközben hallgattam ot, az járt a fejemben: 'Úgy van, nehezek voltak a körülmények akkoriban.' Egészen meglepett, hogy nehéz idokrol hallok - ezek az idoszakok annyira kiestek a tudatomból. Amikor a múltra gondolok, megemlékezem Isten szeretetéről, és arról, hogyan segített egy olyan elesett embert, mint amilyen én vagyok. Isten megmutatta a kegyelmét, ahogy kiöntötte a szívét egy ilyen emberre, mint amilyen én vagyok. Nem a nehéz és fájdalmas emlékek maradtak meg az emlékezetemben, hanem annak bizonyágai, hogy hogyan változtatott meg és hogyan munkálkodott bennem az O kegyelme, és hogyan változtak meg az emberek, üdvösséget és kegyelmet kapva a Biblia Szemináriumaink folyamán.

Idonként böjtölök, és mikor böjtölök, a tapasztalataim párhuzamban vannak mindezzel. Mikor böjtölök, a szívem elmélyed az Igében, és amint átitatódik azzal, elfeledkezem az éhségről. A böjt napjai gyorsan elszaladnak, és a szívem telve marad örömmel. Vannak időszakok, mikor másokkal együtt böjtölök, és összegyulunk olvasni a Bibliát. Eloffordul, hogy valaki azt mondja: "Enni szeretnék. Itt a Bibliában az evésről beszélnek". Ezt hallva, hirtelen nekem is megjelenik a szívemben a kívánság, hogy egyek, a böjtölés pedig olyan nehézzé válik, hogy legszívesebben abbahagynám. Azonban mivel a böjt hosszát előre meghatároztuk, nem hagyhatom abba ilyenkor csak úgy. Így hát böjtölök tovább, együtt a nehézséggel. Bár ugyanúgy böjtölök, mint máskor, a szívem elveszik az éhségben. Így ilyenkor mindez nehéz és fájdalmas. Máskor azonban, mikor a szívem tele van az Igével, bár éhes vagyok, mégsem érzem az éhséget. Teljesen elfeledkezem róla, és a böjt úgy fejeződik be, hogy a szívem tele van kegyelemmel.

MINT A CHIPS A ZACSKÓBAN

Mikor a chipset berakják egy zárt zacskóba, nem számít, milyen nedvesség van körülötte, a chips nem ázik át. Ugyanígy, ha a szívünk be van csomagolva Istenbe, mikor nehézségeken, fájdalmakon és szenvedéseken megyünk keresztül, biztos, hogy keresztül tudunk vágni a gyötrodésen. Szenvedés nélkül keresztülvágunk a szomorúságon, és nem fogjuk érezni azt.

Ahogy visszagondolok a múltra, azon gondolkozom: hogy voltam képes kibírni ezeket a nehézségeket? Hogy-hogy nem estem kétségbeesésbe és csalódottságba? Visszanézve úgy látom, hogy Isten mindig átölelte a szívemet, megvigasztalt, és erőt adott. Megadta számomra, hogy a szívemet kiöntsem az Evangéliumba, megadta, hogy megteljen a szívem a testvérek és testvérnok bizonyágtételeivel, és hogy boldog legyek mindenféle fájdalom nélkül.

Mikor magányos voltam, üresek és nehezek voltak a körülményeim, Isten elküldte Duk-Man Lee testvért, hogy vigaszt nyújtson számomra. Épp úgy, ahogy a menny angyalai védenek engem, Duk-Man Lee testvér is mellettem maradt és segített, lehetővé

téve számomra, hogy megkapjam Isten kegyelmét. Egy kívülről jött, de rettenthetetlen munkatárs volt, barát, és értékes társ.

Nemcsak Duk-Man Lee testvér által, hanem ezernyi más módon is kiöntötte Isten rám a kegyelmét. Bár magányos voltam, valójában nem voltam az. Szegény voltam, de valójában nem voltam az. Nehézségekkel kerültem szembe, de nem voltak nehezek. Szenvedtem, de a szívem nem szenvedett. Képes voltam hálás szívvel áthaladni az éveken, dicsóság Istennek.